

sample sample
สำโรง

นอก

กรอบ

ชื่อหนังสือ : สำเรจันนกรรอบ
เรื่อง : วีรวฒัน วลัยเสถียร
เรียบเรียง : ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

สำนักพิมพ์พริมายต์

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2567

ราคา 250 บาท

ISBN 978-616-403-117-3

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
และฉบับเพิ่มเติม โดย บริษัท พริมายต์ พับลิชชิง จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์เป็นลายลักษณ์อักษร

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

วีรวฒัน วลัยเสถียร.

สำเรจันนกรรอบ.-- กรุงเทพฯ : พริมายต์, 2567.
192 หน้า.

1. ความสำเร็จทางธุรกิจ. I. ชื่อเรื่อง.

650.1

ISBN 978-616-403-117-3

บรรณาธิการที่ปรึกษา ภาณุภาพร ชุมสาย ณ อยุธยา
บรรณาธิการบริหาร สานุพันธ์ ชุมสาย ณ อยุธยา
บรรณาธิการ อิศวเรศ ตโมนนุท
พิสูจน์อักษร กองบรรณาธิการ
ออกแบบปก ชนะชัย พิริยะทรัพย์
ศิลปกรรม ธนรัตน์ มุทาทพร

จัดทำโดย

บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิ่ง จำกัด

27/33 ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

โทรศัพท์ 0-2286-2414 โทรสาร 0-2286-2417

www.freemindbook.com freemindbook @freemindbook

พิมพ์ที่

บริษัท กรีน ไลฟ์ พรินติ้ง เฮาส์ จำกัด

68 ซอยเทียนทะเล 20 ถนนบางขุนเทียน-ชายทะเล แขวงแสมดำ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ 10150 โทรศัพท์ 0-2892-1940-2 โทรสาร 0-2892-1940 กด 9

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2826-8000 โทรสาร 0-2826-8356-9

www.se-ed.com

หากพบว่าหนังสือมีข้อผิดพลาดหรือไม่ได้มาตรฐาน

โปรดส่งหนังสือกลับมาที่สำนักพิมพ์ (ทางไปรษณีย์)

ทางเรายินดีเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ท่านทันที

หนังสือเล่มนี้มีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั้งสิ้น ก็โลกรับคาร์บอนไดออกไซด์ที่เทียบเท่า และได้ดำเนินการชดเชยการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ นับเป็นการดำเนินการภายใต้จิตสำนึกที่ดีเพื่อการลดก่อนการเป็นองค์กรที่ "ใส่ใจสิ่งแวดล้อม" ทั้งนี้เรายังคงเลือกใช้วัสดุที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมในการผลิตงาน ด้วยกระดาษครีโอฟีน ใช้หมึกพิมพ์ที่ไร้สารพิษ และกระบวนการผลิตที่รักษาสิ่งแวดล้อม ช่วยลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์

คำนำสำนักพิมพ์

สังคมไทยในยุคปัจจุบัน ที่ผู้คนต่างพูดกันว่า เศรษฐกิจถดถอย สภาพคล่องไม่ดี ทำอะไรก็ดูจะยากไปหมด แกรมดอกเบีย้เงินกู้ก็มีแต่จะสูงขึ้น และคาดกันว่าจำนวน “ผู้ประสบภัยทางการเงิน” คงจะมีแนวโน้มมากขึ้นเรื่อยๆ แต่หากมองในมุมที่กว้างขึ้น ก็จะพบกลุ่มคนอยู่จำนวนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจและการเงินแบบสวนกระแส และยิ่งเวลาผ่านไปก็ยิ่งเติบโตอย่างมั่นคง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าจริงๆ แล้ว “โอกาสของความสำเร็จ” มีอยู่รอบตัว แต่อยู่ที่ว่าจะมีผู้ที่คว้าโอกาสเหล่านั้นได้มากน้อยแค่ไหน

ซึ่งการที่จะคว้าโอกาสเหล่านั้นมาได้ก็ไม่ได้มีสูตรสำเร็จตายตัว และก็ได้ไม่มีอยู่ในตำราเรียนเล่มใด เพราะแต่ละคนก็มีปัจจัยในการดำเนินชีวิตแตกต่างกันไป เป้าหมายความสำเร็จก็ไม่เหมือนกัน แต่ที่สิ่งสำคัญคือ เราต้องถามตัวเองให้ได้ว่า เป้าหมายความสำเร็จของเรานั้น อยู่ภายใต้กรอบอะไรบางอย่างที่สังคมกำหนดอยู่หรือไม่ กรอบที่มันไม่ได้มีจริง แต่เรากลับถูกครอบงำ ถูกปลุกฝังมาตั้งแต่เด็กจนโตจนอาจทำให้เรามองไม่เห็นโอกาสดีๆ หลายอย่างที่อยู่รอบตัวเรา

แม้เป้าหมายของความสำเร็จของแต่ละคนจะไม่เท่ากัน แต่ทุกคนมีสิทธิอย่างเท่าเทียมกันที่จะทำลายกรอบของตัวเอง และก้าวไปสู่ “ความสำเร็จนอกกรอบ” ในแบบเฉพาะของแต่ละคน แต่การที่จะทำลายกรอบของตัวเองได้นั้น ก็ไม่ใช่เรื่องของการมูทะลุ ดุดัน ทำอะไรแบบไร้ทิศทาง ไร้หลักการใดๆ เพราะนั่นอาจนำไปสู่ความล้มเหลวมากกว่าความสำเร็จ แต่เป็นเรื่องของการทำความเข้าใจกับกรอบเดิมๆ ที่เป็นอยู่ให้กระจ่างชัด

และลองศึกษามุมมอง หลักการและแนวคิด จากประสบการณ์ตรงของ ผู้ที่กล้าท้าทายกรอบตัวเองแบบมีทิศทาง จนสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่เป็นที่ประจักษ์ แก่สายตา แล้วนำมาปรับใช้กับตัวเองให้ได้มากที่สุด

สิ่งที่ผมกล่าวข้างต้นนี้ไม่ใช่สิ่งที่ผมคิดเอง เขียนเอง หากแต่เป็น คำกล่าวของ **คุณตีว - วีรวัฒน์ วลัยเสถียร** หนึ่งในต้นแบบของนักธุรกิจ และนักลงทุนที่ประสบความสำเร็จแบบนอกกรอบ ผู้เป็นเจ้าของแนวคิด ทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้ ที่มีเจตนาปรารถนาคอยช่วยให้คนไทยมีสุขภาพการเงิน ที่ดี มีมายด์เซตของการทำให้เงินงอกเงย มีอาวุธลับในการบริหารจัดการ ทั้งชีวิตส่วนตัว และชีวิตการทำงาน การทำธุรกิจ ผ่านเรื่องราว บทเรียนชีวิต และประสบการณ์การผ่านร้อนผ่านหนาวมาอย่างโชกโชน (แบบไม่หวง ไม่ก๊ก) ของคุณตีว ด้วยสไตล์การเล่าเรื่องที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ดุเด็ด เผ็ดมัน จริงใจ และเป็นกันเอง

เพราะเส้นทางความสำเร็จของคุณตีวในทุกวันนี้ ไม่ได้โรยด้วย กลีบกุหลาบสวยงามอย่างที่หลายคนเข้าใจ และภายใต้ความสำเร็จ ที่ทุกคนเห็น ก็มีบาดแผลแห่งกาลเวลา และมีบทเรียนอันทรงคุณค่ามากมาย ที่พร้อมจะแบ่งปันให้ผู้อ่านทุกท่าน เสมือนพี่บอกน้อง เพื่อนบอกเพื่อน หรือพ่อบอกลูก ที่อยากให้ทุกคนประสบความสำเร็จไปด้วยกัน

ขอให้สนุกกับการท้าทายกรอบเดิมๆ และก้าวสู่ความ **“สำเร็จ นอกกรอบ”** ไปด้วยกันครับ

สำนักพิมพ์พรีเมียม

คุยกัน

นอกกรอบ

คนเราจะประสบความสำเร็จในชีวิตได้ สิ่งสำคัญที่ต้องมีและขาดไม่ได้เลย คือการมีวินัยในการใช้ชีวิต

ส่วนคนจะรวย สิ่งสำคัญที่ต้องมีและขาดไม่ได้ คือวินัยทางการเงิน

คนที่มีทั้งวินัยในการใช้ชีวิตและมีวินัยทางการเงิน ก็จะเป็นคนที่ทั้งประสบความสำเร็จในชีวิตและมีเงินใช้แบบไม่เดือดร้อน ไม่ต้องกังวลเรื่องปากท้อง เรื่องของอนาคต

โชคดีที่ผมมีทั้งสองอย่าง ผมก็เลยกลายเป็นคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิต แบบที่ใครหลายๆ คนอิจฉาและอยากจะทำถึงจุดนี้บ้าง ซึ่งผมบอกได้เลยครับว่า คุณเองก็มาถึงจุดที่ผมยืนอยู่ได้เหมือนกัน แม้มันจะไม่ใช่ง่าย เพราะไม่มีอะไรในโลกนี้ที่ได้มาง่ายๆ หรือครับ ของที่ได้มาง่ายๆ มักเป็นของปลอม ของไม่จริง หรือไม่ก็เป็นของที่ไม่มีใครต้องการ

แต่การได้มาอย่างยากลำบากก็ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นไปไม่ได้
มันเป็นไปได้เสมอ สิ่งสำคัญคือขอแค่คุณมีวินัยทั้งสองด้านอย่างมั่นคงและ
หนักแน่น ผมเชื่อมั่นว่าสิ่งที่คุณตั้งเป้าหมายไว้ ไม่ไกลเกินที่คุณจะไขว่คว้า
มาครอบครอง

สำหรับผม การมีวินัย คือหลักสำคัญในการใช้ชีวิตที่ทำให้ผมมี
ทุกวันนี้ได้ ทั้งเรื่องวินัยในการใช้ชีวิต และวินัยทางการเงิน ผมมีครบ
ทั้งสองอย่าง ซึ่งถือเป็นความโชคดีของผมมากที่พ่อและแม่ของผมปลูกฝัง
และหล่อหลอมทั้งสองสิ่งให้ผมตั้งแต่วัยเด็ก จนมันซึมซับกลายเป็นส่วนหนึ่ง
ของชีวิตผม แบบที่ผมไม่ต้องฝืนตัวเองอะไรมากมาย

และอย่างที่ใครหลายๆ คนรู้ว่าผมเป็นเด็กที่ไม่ชอบเรียนหนังสือ
สักเท่าไร ฟังแล้วดูเป็นตัวอย่างไม่ดี ไม่ค่อยมีอนาคต ซึ่งถ้ามองกัน
แบบผิวๆ รู้จักผมอย่างผิวเผิน ก็อย่าให้เด็กๆ หรือใครเอาผมเป็นตัวอย่าง
หรือไอดอลด้านการเรียนเลยแล้วกัน อย่าเอาผมไปอ้างว่าไม่ตั้งใจเรียน
ก็มีเงินเป็นหมื่นล้านได้ ถ้าไม่รู้จั๊กันจริง อย่าเอาผมไปอ้างแบบนี้เลยครับ
(ส่วนคนที่รู้จั๊กผมจริง คงไม่มีใครเอาเรื่องนี้ไปอ้างอยู่แล้ว เพราะต้องรู้ว่า
กว่าผมจะมีวันนี้ได้ ผมทุ่มเท ใช้ชีวิตเต็มแรงสูบเบอร์ไหน)

จริงอยู่ที่ผมไม่ชอบเรียน แต่ผมแค่ไม่ชอบความรู้ที่ถูกจำกัดกรอบแบบที่อยู่แต่ในห้องเรียน ถูกตัดสินตามเกณฑ์ที่ชีวิตอะไรไม่ได้จริง ชีวิตจริงผมเป็นคนชอบเรียนรู่มาก ผมสนุกกับการเรียนรู้ชีวิต สนุกกับการทำงาน สนุกกับการศึกษาการลงทุนให้เงินพอกพูน ซึ่งกรอบที่สังคมหรือคนอื่นตีเส้นไว้ว่าต้องทำอะไรบ้าง ต้องถึงเกณฑ์ใดบ้างจึงจะถือได้ว่าเป็นคนประสบความสำเร็จ ผมไม่สนใจหรือให้ค่า ผมชัดเจนและยืนหยัดในเป้าหมายของผม

สิ่งที่ผมปักหมุดไว้ว่าเป็นความสำเร็จของผม มุ่งมั่นทำมันจนสำเร็จ นั่นแหละคือความสำเร็จของผม ไม่ต้องให้ใครมาบอก ผมรู้แก่ใจผมเองเป็นพอ

เพราะชีวิตจริง คนเรามีเป้าหมายในชีวิตแตกต่างกัน และเราต่างก็มีวิธีการที่หลากหลายในการจะไปให้ถึงเป้าหมายที่วางไว้ จึงไม่มีความจำเป็นใดเลยที่เราจะต้องเอาเป้าหมายดาดซด้นมาเป็นเป้าหมายของเรา ไม่มีความจำเป็นเลยที่เราจะต้องเอา **“ความสำเร็จในอุดมคติของสังคม”** มาเป็นเกณฑ์กดดันตัวเองว่าต้องทำได้เช่นนั้นถึงจะเรียกว่าเป็นการประสบความสำเร็จในชีวิต

อย่าให้ใครมาบอกคุณว่าต้องทำให้ได้เท่าไร ทำไปถึงไหน ถึงจะเรียกว่าประสบความสำเร็จ

อย่าให้ใครมาตีเส้นกรอบบอกคุณว่าคุณน่าจะทำได้แค่นี้ หรือ ทำแค่นี้ก็พอแล้ว ไม่ต้องพยายามไปมากกว่านี้แล้ว ไม่ต้องทำไปมากกว่านี้แล้ว

หาเป้าหมายของตัวเองให้เจอ และไปให้ถึงด้วยวินัยและกำลังของคุณ เสริมทัพด้วยประสบการณ์ชีวิตของผมที่ผมสกัดและนำมาแบ่งปันให้แบบ ไม่มีกั๊ก เพื่อว่าคุณจะได้ไม่เดินทางผิดเหมือนอย่างที่ผมเคยเดิน จะได้ ไม่เสียเวลา และช่วยเป็นกำลังเสริมส่งคุณไปถึงเป้าหมายที่ตั้งใจได้ไวขึ้น

ยื่นหยัดหนักแน่นเข้าไว้ครับ “สำเร็จอย่างที่เรายากสำเร็จ” “รวยอย่างที่เรายากจะรวย” แล้วมา “สำเร็จนอกกรอบ” ไปด้วยกันครับ

วีรวัฒน์ วลัยเสถียร (ติว)

เศรษฐีหมื่นล้านคนเดิม

เพิ่มเติมคือสินทรัพย์ที่มากขึ้นทุกวัน

คำนิยม

“My mother is the wind beneath my wings”

เป็นประโยคที่ดิฉันมักพูดเสมอ และสำหรับแม่ มันก็เป็นเช่นนั้น

หนังสือเล่มนี้เป็นหนึ่งในความภูมิใจของดิฉัน ที่ได้ถ่ายทอดประสบการณ์ มุมมอง และแนวคิดต่างๆ ในชีวิตของเขา ให้แก่ทุกท่านที่ได้อ่าน แม่ขอให้ทุกท่านได้รับประโยชน์สูงสุดจากหนังสือเล่มนี้ตามความตั้งใจของดิฉันนะคะ

ดวงใจ วลัยเสถียร

คำนิยม

สิ่งที่สำคัญจริงๆ ไม่ใช่ว่าทำอะไรถึงสามารถหาเงินล้านได้ แต่คุณต้องเป็นคนอย่างไรถึงหาเงินล้านได้

ถ้าคุณมีมายด์เซตของคนรวย วันนั้นคุณอาจจะยังไม่รวยนะ แต่วันหนึ่งคุณจะรวย

และหนังสือเล่มนี้ ผมเชื่อว่าคุณจะได้เรียนรู้ว่า มายด์เซตของคนรวยมันเป็นอย่างไร

การที่คุณอ่านหนังสือเล่มนี้จบ

ใช่... เงินอาจจะไม่ลอยลงมาจากท้องฟ้า แต่ถ้าคุณพยายามคิดแบบคุณคิดจริงๆ และมีวินัยมากพอ วันหนึ่งเงินจะมาเอง

CK Cheong

คำนิยม

เรื่องราวของคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมีให้พบเห็นได้มากมายหลายคน ต้นทุนชีวิตเป็นบวก หลายคนเริ่มจากศูนย์ และหลายคนก็เริ่มจากติดลบ ผมเองได้เคยสัมผัสและสัมภาษณ์บุคคลเหล่านั้นมาไม่น้อย และพบว่าจุดร่วมของบุคคลเหล่านั้น นอกเหนือจากความมุ่งมั่น มองการณ์ไกล เอาจริง สิ่งสำคัญคือการมีวินัยในการใช้ชีวิต

คุณดีวคือหนึ่งในบุคคลตัวอย่างของคนที่มีวินัยในการใช้ชีวิตซึ่งผมประทับใจมาก เพราะไม่ใช่แค่การมีวินัยในการใช้ชีวิต แต่ยังขยายครอบคลุมไปถึงวินัยในการใช้เงิน และเป็นคนที่ “ใช้ชีวิต” และ “ใช้เงิน” เป็นเป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยสีสันที่ไม่ใช่แค่สีสดใส แต่มีสีหม่นเทาของการเผชิญอุปสรรค ความลำบากในชีวิต ผสมเคล้าอย่างลงตัว ที่ถ้าเปรียบเป็นรสชาติ ก็คงถือได้ว่ากลมกล่อม ไม่ขมฝาดหรือหวานบาดลิ้นจนเลี่ยน

จากจุดเริ่มต้นของเด็กไม่ชอบเรียน ที่ใครต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าประสบความสำเร็จได้ยาก

จากชายหนุ่มที่เติบโตมาใต้ร่มเงาของบารมีพ่อ ที่ใครหลายคนก็คงคิดในใจว่าคงยากที่จะโตและหยั่งยืนได้เอง

จากคนที่ไม่มีเงินเริ่มต้นธุรกิจ คอนเน็กชันเป็นศูนย์ ที่ใครต่อใครต่างปรามาส

สู่การเป็นเศรษฐีหมื่นล้าน สร้างเม็ดเงินจากธุรกิจที่ลงแรงสร้าง
จากการบริหารพอร์ตหุ้นในมือ

วันนี้ วันเวลาและสิ่งที่คุณดิ้นรนมือทำ พิสูจน์ให้ใครต่อใครได้เห็น
เป็นที่ประจักษ์แล้วว่า กรอบที่ใครต่างตีล้อมเอาไว้ ทำอะไรเขาไม่ได้เลย
คุณดิ้นรนหลายกรอบออกมาสร้างความสำเร็จในชีวิต ด้วยหยาดเหงื่อและ
ร่างกายแบบทุ่มหมดหน้าตัก และผลสำเร็จที่งอกงามก็พรั่งพรูเกินกว่าที่ใคร
จะคาดคิด

เป็นความสำเร็จนอกกรอบ ที่ได้รับรู้เมื่อไร ก็สนุก ได้แง่คิด และ
ได้เติมแรงใจให้อึดสู้ต่อไปเสมอ

พอล - ภัทรพล ศิลปาจารย์

สารบัญ

	อารัมภบท	16
01	ศูนยของแต่ละคนไม่เหมือนกัน	21
02	เกือบดับแต่กลับมาได้	28
03	จะรวยได้ ต้อง...	33
04	ออปชันเสริมรวย	39
05	จัดสรรเงิน (เหลือ) กิน (เหลือ) ใช้	45
06	ซื้อหุ้นตัวนี้สิดี	50
07	ทำธุรกิจแบบนี้สิรุ่ง	56
08	บริหารบริษัทแบบนี้สิ... (ทีม) เวิร์ก	62
09	เปิดใจเรียนรู้ เปิดตาดูความเป็นไป ของโลก	68
010	ความรวยไม่ได้สร้างคอนเนกชัน	72
011	ความสามารถ (ต่างหากที่) สร้าง คอนเนกชัน	76
012	เริ่ม (ต้นธุรกิจ) ด้วยรัก มักไม่รอด	82
013	จับพาร์ทเนอร์ให้อยู่หมัด ด้วยความจริงใจ	89

014	จะทำธุรกิจ ต้องโฟกัสให้ถูกต้อง	96
015	ลงทุนให้ถูกที่	101
016	รวยขึ้น จากการเลี้ยงภาษี (สังคม)	106
017	วินัยทางการเงินสำคัญมาก (ท โท่ ล้วนตัว)	111
018	ความโหดร้ายในแวดวงธุรกิจ	117
019	เตรียมรับแรงกระแทก	121
020	เจอะแบบนี้ให้รีบหนีไป (1) – ที่นี้เรากำลังกันแบบครอบครัว	128
021	เจอะแบบนี้ให้รีบหนีไป (2) – วันนี้เรามีสิ่งดีๆ มานำเสนอ	133
022	เป้าหมายทางการเงิน ลอกกันไม่ได้	140
023	ไม่มีทางลัดสำหรับความรวย	148
024	จัดพอร์ตลงทุนสไตล์ดี	155
025	มรดกตกกระป๋อง	165
026	วิธีเลี้ยงลูก ฉบับอนตายตาไม่หลับ	170
027	วิธีเลี้ยงลูก ฉบับหมดห่วง บทส่งท้าย สำเร็จนอกกรอบ	176 186

อารมณ์บท

“หมื่นล้านที่ใครต่างเรียกผม
ไม่ได้มาจากบรรพบุรุษส่งมอบให้แต่อย่างใด
แต่เกิดจากน้ำพักน้ำแรงของผมเป็นหลัก”

ดิ่ว วีรวัฒน์ เศรษฐีหมื่นล้าน

นิยามที่ใครต่อใครเรียกขานผมนี้ ใช่ว่าได้มาจากมรดกตกทอดของบรรพบุรุษ เพราะย้อนกลับไปเพียงแค่ 2 รุ่น ซึ่งก็คือรุ่นอากงของผม สถานะทางการเงินของครอบครัวคือติดลบ ถ้าเป็นภาษาหุ้นก็น่าจะเรียก All Time Low ของวงศ์ตระกูลเลยก็ว่าได้ เพราะอากงของผมละลายมรดกที่ได้รับจากเหล่ากงเหล่าม่าที่ตอนนั้นได้รับมากกว่าล้านบาท (เทียบเป็นเงินสมัยนี้ก็น่าจะมี

หลักสี่ล้าน) หายวับไปกับตา จากการเล่นพนัน ตีไก่ชน ติดหญิง แกรมยัง
ก่อนนี้ให้คนข้างหลังตามล้างตามเช็ดอีกพะเรือเกวียน มากขนาดที่ว่า
อำมาของผมต้องเขียนบนปฏิทินเงินว่าแต่ละวันต้องจ่ายหนี้ใครบ้าง

ตั้งนั้นจากประสบการณ์ (เกือบ) ตรงของผม ผมบอกได้เลยว่า
แม้ยากจน แต่หากขยันทำมาหากิน ไม่ยุ่งอบายมุข ยังสามารถลืมตาอ้าปาก
ร่ำรวยได้ เหมือนอย่างเหล่ากงเหล่าม่าของผมที่แม้ระเห็จจากเมืองจีน
มาเป็นจับกังแบกข้าวสารในเมืองไทยอย่างยากลำบากก็ยังสามารถเก็บเงินได้
เป็นล้านๆ ส่งมอบเป็นมรดกให้อากงผลาญเล่น

แต่ถ้าข้องเกี่ยวกับอบายมุข โดยเฉพาะการพนันด้วยแล้ว นักหนา
สาหัสยิ่งกว่าไฟไหม้บ้านสิบครึ่งอย่างสำนวนว่า อยากรักยากที่จะลืมตา
อ้าปาก แกรมยังลำบากไปถึงคนข้างหลัง แน่นนอนว่าในกรณีของครอบครัวผม
คนข้างหลังก็คืออำมาและพ่อของผมนั่นเอง

พ่อของผมโตมาในสภาพครอบครัวอืดอาด อาหารการกินอย่าได้หวัง
ว่าจะได้กินหมูเห็ดเป็ดไก่อย่างใครเขา เพราะข้าวแต่ละมื้อยังกินไข่เต็มฟอง
ไม่ได้เลย ต้องกินข้าวกับไข่ต้มมีอละซึก ได้นอนไม่เต็มตาเพราะต้องคอย
พะวงว่าจะโดนใครมาทวงหนี้ หรือจะต้องเห็นแม่ (ซึ่งก็คืออำมาของผม)
รับมือกับหนี้ที่พ่อก่ออย่างไรบ้าง โชคยังดีอยู่หน่อยที่อำมาผมพอจะใช้จ่ายเงินเป็น
จัดสรรปันส่วนเงินในมือจึงทำให้ยังมีเหลือพอใช้ในแต่ละวัน

พ่อที่เติบโตมาในสภาพครอบครัวเช่นนั้น กอปรกับภาพที่พบเจอ ประจําตั้งแต่จําความได้จํนฝงใจ ท่ามกลางความลำบากและขัดสน พ่อรู้ซึ้ง แก่ใจดีว่า **“ความไม่มี” มันแค้นแค้นเพียงใด**

พ่อผมจึงมีวินัยในการใช้เงินอย่างมาก มากขนาดที่ว่าเป็นคนประหยัด เกินขั้นมัธยัสถ์ เวลาเมื่อมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นแล้วอยากฉลอง มากสุดคือพ่อยอม จ่ายเงินซื้อโอเลี้ยงเย็นๆ สักถุงให้เป็นของขวัญตัวเองเท่านั้น เพราะสิ่งหนึ่ง ที่เขากลัวที่สุดคือความยากจนและความลำบาก เขาไม่อยากจะกลับไปเผชิญ หรือตกอยู่ในสภาพนั้นอีก เพราะฉะนั้นอะไรที่ประหยัดได้ พ่อผมก็เลือก ที่จะประหยัด อะไรที่ไม่จำเป็นต้องจ่าย พ่อผมก็เลือกที่จะไม่จ่าย

ใช่ครับ เรื่องราวที่ว่ามานี้ ย้อนกลับไปเพียงแค่ 1-2 รุ่น ของ วงศ์ตระกูลผมเท่านั้น หมิ่นล้าที่ใครต่างเรียกผม ไม่ได้มาจากบรรพบุรุษ ส่งมอบให้แต่อย่างใด แต่เกิดจากน้ำพักน้ำแรงของผมเป็นหลัก (เสริมด้วย แรงสนับสนุนจากพ่อและหนูด้วยลมใต้ปีกจากแม่ – เพราะขอบอกตรงนี้เลย ว่ามรดกของพ่อผมก็ยังอยู่ที่แม่ของผม ผมยังไม่ได้รับมรดกจากพ่อเลย)

และแม้ผมจะเกิดมาหลังจากที่พ่อผมเลยจุดลำบากขัดสนมาไกลโข เกิดมาบนฟูกนุ่ม (หลายๆ คนอาจมีเบ้าปากมองบน บอกว่านั่นไม่ใช่ฟูก แต่เป็นกองเงินกองทอง) แต่ขอบอกเพื่อให้เข้าใจตรงกันก่อนครับว่า ตั้งแต่ เกิดมาจนผมอายุได้เกือบสิบขวบ ผมไม่เคยรู้ว่าบ้านผมรวยเลยครับ

ที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่าพ่อกับแม่ใช้ชีวิตได้ธรรมดามาก บ้านที่เราอยู่ ก็เป็นบ้านหลังธรรมดาๆ ไม่ใช่คฤหาสน์หลังโต อาหารการกินก็มีธรรมดา ทั่วๆ ไปที่กินกันในบ้าน ไม่ใช่อาหารเหลลาภัตตาคารหรู รถที่พ่อผมใช้ก็เป็น

รถญี่ปุ่นคันเล็กๆ ไม่ใช่รถยนต์คันละหลายล้าน แถมพ่อผมขับรถไปไหนมาไหนเอง ไม่ได้มีคนขับรถเหมือนอย่างบ้านคนรวยที่เขามักมีกันด้วย

โตมาในสภาพครอบครัวเช่นนี้ คุณคิดหรือว่าผมจะคิดว่าบ้านตัวเอง ร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐี อย่างเก่งก็รู้ว่าพ่อแม่พอมีเงินให้ได้กิน ได้ใช้ ได้เที่ยว ไม่ต้องหยิบยืมใครแค่นั้นแหละ กว่าจะรู้ว่าพ่อผมร่ำรวย... ถึงขั้นเศรษฐีก็เข้าสู่วัยรุ่นตอนต้นแล้ว แต่ก็เท่านั้นแหละครับ เพราะ**การที่พ่อผมมีเงิน ไม่ได้แปลว่าผมมีเงิน**

และการที่พ่อผมมีเงิน ไม่ได้แปลว่าผมขออะไรแล้วพ่อจะให้

เวลาผมขออะไรพ่อ ผมไม่เคยได้อะไรมาง่ายๆ เลย พ่อมักมีเงื่อนไข แลกเปลี่ยนเสมอ

คุณลองคิดเล่นๆ ดู พ่อแม่ส่วนใหญ่ทั่วไปที่พอจะมีเงิน ลูกร้องขออะไรก็มักจะซื้อให้ ถ้าของชิ้นนั้นราคาไม่มากหรือแพงเกินไป (แต่ก็มีหลายครอบครัวที่ราคาไม่ใช่ปัญหา เท่าไรพ่อแม่ก็พร้อมจ่าย) แต่ครอบครัวผมไม่ได้เป็นแบบนี้ ไม่ว่าของชิ้นนั้นจะราคาแพงหรือไม่ก็ตาม ถ้าผมอยากได้ ถ้าผมขอ ผมต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อแลกเปลี่ยนเสมอ และไม่ใช่แค่ว่าปีบงวด ช่วยทำงานบ้านแล้วคุณพ่อคุณแม่จะให้ของที่ชอบด้วยนะ ผมต้องออกไปใช้แรงงานทำงานพาร์ทไทม์ชิ้นนั้นแหละ

ไอ้ประเภทที่ว่าขอซื้อแล้วได้ปั๊บ ไม่เคยเกิดขึ้นกับผมเลย

ถ้าหากว่าเป็นคุณ (ที่ตอนนั้นยังไม่กี่ขวบปี) คุณจะรู้สึกอย่างไร
ผมสารภาพเลยนะ ผมโคตรจะน้อยใจพ่อแม่ จนแทบจะกลายเป็นเด็กมีปม
ในชีวิตด้วยซ้ำ (ฮา)

แต่ก็อย่างว่าแหละครับ วันนั้นผมไม่เข้าใจ และกว่าจะเข้าใจก็ใช้เวลา
มากพอสมควร แต่เมื่อวันที่ผมเข้าใจแล้ว ผมขอบคุณพ่อกับแม่มาก เพราะ
มันทำให้วันนี้ ผมสามารถพูดได้อย่างเต็มปากเต็มคำเลยว่า

การรู้คุณค่าของเงิน
เป็นภูมิคุ้มกันต่อการใช้ชีวิต
ที่สำคัญมากมายแค่ไหน

และความยากลำบากมันบ่มเพาะตัวเรา
ให้เราเป็นเรา อย่างที่เป็นในทุกวันนี้

(นอก) กฎข้อที่ 0

ครอบครัวคือแบบอย่างและเบ้าหลอมของทุกสิ่ง
โดยเฉพาะเรื่องการเงิน สอนให้ลูกรู้ถึงความสำคัญ
และคุณค่าของเงินตั้งแต่เด็ก โตไปเขาจะมีภูมิต้านทาน
สำคัญในการใช้ชีวิต

01

ศูนย์ของแต่ละคน ไม่เหมือนกัน

“จริงอยู่ที่เงินทุนของผมไม่ได้เริ่มจากศูนย์
แต่องค์ความรู้เรื่องธุรกิจ
คอนเนกชันต่างๆ
พ่อไม่ได้วางบนพานทองประเคนให้ผม
ผมเริ่มต้นด้วยตัวของผมเอง
ผมเริ่มต้นจากศูนย์”

อย่างที่ใครหลายๆ คนรู้ พ่อของผม (ดร.สุวรรณ วลัยเสถียร) เป็นนักกฎหมายที่เก่งฉกาจหาตัวจับได้ยากคนหนึ่งของประเทศไทย ไม่เพียงแต่เก่งด้านกฎหมาย แต่เรื่องลงทุน โดยเฉพาะการลงทุนในหุ้น พ่อผมเองก็ขึ้นเทพ (ผมอวยยศให้พ่อเอง) เพราะพ่อผมทำเงินเป็นกอบเป็นกำจากการลงทุนในหุ้นต่างๆ ทั้งจากการซื้อ-ขายเพื่อทำกำไร และจากหุ้นตัวที่ให้เงินปันผล แน่แน่นอนว่าลูกชายอย่างผม... ไม่ได้เศษเสี้ยวของพ่อมาเลยครับ (ฮา)

ไม่ว่าจะด้านกฎหมาย (ผมเรียนจบกฎหมายก็จริง แต่ไม่ได้ไปสายทนายความ หรือทำงานสายกฎหมายจำเหมือนอย่างพ่อ)

หรือด้านการลงทุน (ผมไม่ถนัดการซื้อหุ้นเพื่อเก็งกำไร ผมพุ่งเป้าไปที่หุ้นที่ให้ปันผล แล้วรอกินเงินปันผลแบบเน้นๆ)

แต่ถ้าเป็นเรื่องหิวการค่า เรื่องธุรกิจ ผมมั่นใจว่าผมเก่งกว่าพ่อ พ่อสู้ผมไม่ได้แน่นอน

อาจเพราะผมรู้ตัวมาตั้งแต่ไหนแต่ไรว่าผมไม่ชอบเรียนหนังสือ ผมเรียนหนังสือไม่เก่ง แต่การที่ผมไม่ชอบเรียน หรือเรียนไม่เก่ง ไม่ได้แปลว่าผมเป็นคนโง่

ผมแค่ไม่ชอบการศึกษาแบบไทยๆ ที่ชอบสอนให้ท่องจำ จำๆ จำกันทั้งชีวิต แล้วก็ไม่สามารถเอาไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้เลย คุณภาพการศึกษาและชีวิตของคนไทยส่วนใหญ่เลยยังคงย่ำอยู่กับที่ มาหลายสิบปี ก็เพราะการศึกษาของประเทศเราสอนให้เด็กเอาแต่จำ

วัดระดับความเก่งกันที่ความจำ จำได้มากกว่าก็ได้เกรดดีกว่า กลายเป็นคนเก่ง (กว่า) แต่ไม่สอนให้เขาคิด เขาก็เลยคิดอะไรเองไม่เป็น ประยุทธ์เอาความรู้ที่ได้รับมาไปใช้ไม่ได้ ก็เลยอย่าตอกไม้ไปไหนสักที

แล้วคุณลองคิดดู สมองคนเรามีหน่วยความจำ (เมมโมรี) กันสักเท่าไรกันเชียว เราเรียนแบบท่องจำกันตั้งแต่อนุบาลยันจบปริญญาตรี (เกือบ 20 ปี) สมองเราคงมีพื้นที่พอให้จดจำกันได้หมดหรอก พูดตรงๆ นะ สักบาทที่แล้ว ข้าวเข้ากินอะไร ทั้งผมและคุณก็จำไม่ได้ นี่ก็ไม่ออกกันแล้วมั้ง

กลับไปทีเรื่องหิวการค่าของผมดีกว่า (พูดเรื่องการศึกษาไทยแล้วผมก็เริ่มจะหิวร้อน - ฮา)

ผมนะหิวการค่าตั้งแต่เด็ก เรื่องที่ซัดที่สุดที่ผมเล่าให้คุณเห็นภาพได้ก็คือตอนที่ผมกำลังจะเรียนจบปริญญาตรี ตอนนั้นพ่อผมเตรียมเงินไว้ก้อนหนึ่งให้ผมตอนเรียนจบ โดยให้เลือกว่าจะเอาไปซื้อรถคันใหม่ (แทนกระบะบะบุโรทั้งคันเก่าของผม) หรือจะเอาไปเรียนต่อปริญญาโทที่ต่างประเทศ

และพ่อยังคุยกับผมว่า เมื่อเรียนจบแล้วจะจ้างให้ผมทำงานที่บริษัทกฎหมายของพ่อ ให้เงินเดือนเดือนละ 50,000 บาท ซึ่งสมัยนั้นถือว่าสูงมาก เพราะว่าเด็กจบใหม่ ไม่มีประสบการณ์การทำงานเลย มาทำงานบริษัทกฎหมายอย่างมากที่สุดก็ได้ 15,000 บาท แต่ผมได้มากกว่าตั้ง 3 เท่ากว่า

ผมคิดในสมองเร็วไว ทำงานกับพ่อ พ่อให้เดือนละ 50,000 บาท ปีหนึ่งผมจะได้เงิน 600,000 บาท เอาว่าเกาะพ่อแม่กิน ไม่เสียค่าข้าว ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าเช่าบ้าน ค่าจีปาดะ แล้วเก็บเองเนี่ยๆ ไปเที่ยวต่างประเทศ ทริปหนึ่งก็ไม่พอมผมใช้แล้ว แล้วกับผมที่ชอบรถซูเปอร์คาร์ กว่าผมจะเก็บเงินซื้อซูเปอร์คาร์ได้สักคัน ผมต้องเก็บเงินเป็นสิบปีเลย แทบจะมองไม่เห็นอนาคต ผมเลยเลือกออกไปทำธุรกิจเองดีกว่า

ตอนนั้นผมรู้จักกับพาร์ทเนอร์ชาวสิงคโปร์ที่กำลังมองหาหุ้นส่วนคนไทยในประเทศไทยเพื่อทำธุรกิจส่งออกปลาสวยงามแล้ว และกำลังอยู่ในช่วงพุดคุยศึกษาดูใจกันอยู่ เขาก็เหมือนจะโอเคกับผมแล้วนะ คิดที่ว่าผมขาดทุนทรัพย์จำนวน 2.5 ล้านบาท เพื่อร่วมหุ้นลงทุนกับเขาแค่นั้นเอง

รถกระบะผมก็ยังไม่ใช้งานได้ แกรมผมก็ไม่ได้เป็นคนชอบเรียนอยู่แล้ว เรื่องเรียนต่อปริญญาโทก็ตัดทิ้งไปได้เลย ผมเลยคุยกับพ่อ เงินที่พ่อเตรียมไว้ให้ ผมขอเปลี่ยนเป็นเงิน 2.5 ล้านบาท เพื่อเอาไปทำทุนธุรกิจส่งออกปลาสวยงามกับพาร์ทเนอร์ชาวสิงคโปร์แทน ซึ่งพ่อก็โอเค แต่ยังมีเงื่อนไขตั้งต่อท้ายถามผมเพิ่มเติมอีกว่า **เงินที่ได้ไปเริ่มต้นธุรกิจธุรกิจที่ว่าจะเป็นของครอบครัว หรือของตัวเอง**

ถ้าเป็นของครอบครัว - รายได้และกำไร ต้องส่งให้พ่อทั้งหมด แล้วพ่อจะปันส่วนคืนมาให้เพื่อเอาไปลงทุนต่อยอด และถ้าเกิดธุรกิจมีปัญหาหรือขาดทุน พ่อจะช่วยดูแลในส่วนนั้น ผมไม่ต้องเดือดร้อน

แต่ถ้าเป็นของตนเอง – รายได้และกำไร ผมเอาไปทั้งหมด ไม่ต้องแบ่งให้พ่อ แต่ถ้าธุรกิจมีปัญหา ถ้าเจ๊ง... **เรื่องของมึง กูไม่เกี่ยว** (พ่อพูดแบบนี้กับผมจริงๆ ครับ กู-มึง ภาษาพ่อขุนกันเลยครับ)

แน่นอนว่าผมเลือกอย่างหลัง... ไม่ใช่ว่าใจนักเลงเด็ดขาดอะไรหรอกครับ แต่ตอนนั้นวัยรุ่นกำลังเปรี๊ยะ ไม่คิดหรือคิดว่าธุรกิจจะเกิดปัญหา ผมมั่นใจในตัวเองมากกว่าอย่างไรธุรกิจก็ไปรอด ไปได้ดีด้วยภาพธุรกิจที่วาดไว้สวยงามจะตาย เห็นภาพก็แต่รวย รวย และรวย ชูเปอร์คาร์จอดรอผมตรงหน้าแล้ว

และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นการเริ่มธุรกิจแรกของผม **“ธุรกิจส่งออกปลาสวยงาม”**

มาถึงตรงนี้หลายๆ คนก็บอกว่าผมไม่ได้เริ่มต้นจากศูนย์สักหน่อย จะประสบความสำเร็จก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร และถึงเจ๊งก็ยังไม่แปลก เพราะเอาเงินพ่อมาลงทุน เป็นพวกเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ (โดนค่าทั้งชิ้นทั้งกล่องเสียอย่างนั้น)

จริงอยู่ที่เงินทุนของผมไม่ได้เริ่มจากศูนย์ แต่องค์ความรู้คอนเน็กชันต่างๆ ผมเริ่มต้นด้วยตัวเอง ผมเริ่มต้นจากศูนย์ เพราะว่าผมไม่มีเลย (ไม่ต้องพูดถึงคอนเน็กชันของพ่อผม เพราะพ่อผมมีแต่สายกฎหมาย สายการเมือง ไม่ได้มาสายการทำธุรกิจ สายเกษตรกรเลย)

แล้วผมจะบอกอะไรให้ชนะ กับพวกหน้าใหม่อย่างผม (ณ ตอนนั้น) วงการส่งออกปลาเขาไม่ต้อนรับด้วยนะ เขาไม่เชื่อใจ กลัวว่าผมจะไปโกงเขา คนวงในของธุรกิจวงการนี้เขาผูกปิ่นโตกันมายาวนาน ซึ่งตอนนั้นผมต้องเข้าหา วิ่งไปตามฟาร์มต่างๆ ไปแนะนำตัว ผักเนื้อผักตัวไปให้เขาเห็นหน้าผมบ่อยๆ ผมต้องบุกกลางเส้นทางด้วยตัวเอง คอยเทียวไล่เทียวช็อกกว่าเกษตรกรชาวบ้านที่เลี้ยงปลาจะเปิดใจให้ผมกว่าผมจะมาถึงวันนี้ได้ บอกตรงๆ ว่าไม่ง่ายเลยครับ

ผมไม่เสียดายว่า เงินทุนผมไม่ได้เริ่มจากศูนย์ เพราะผมมีเงินทุนที่ได้มาจากพ่อ

แต่ก่อนจะเริ่มตั้งธุรกิจ ผมก็ไม่ได้รู้จักพาร์ทเนอร์ร่วมหุ้นมาก่อน ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับผมก็คือศูนย์ ผมก็ต้องนับหนึ่งเพื่อเข้าหา พูดคุย ซื่อใจวัดใจกัน ลงแรงกายแรงใจ ใช้เวลาและต้นทุนด้านอื่น เพื่อให้ได้ร่วมธุรกิจกับเขา

และเมื่อได้ร่วมธุรกิจกันแล้ว องค์กรความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับตลาดปลาในไทย การเลี้ยงปลาในไทยและการส่งออก การดำเนินธุรกิจ ฯลฯ ผมที่มีความรู้เป็นศูนย์ ก็ต้องนับหนึ่งเพื่อเรียนรู้ และลองผิดลองถูก ล้มลุกคลุกคลานทุลัทธิเลจนอ่วม

ผมเลยไม่ยอมให้มองแค่ว่า “ผมได้เงินจากพ่อ 2.5 ล้านบาท มาเริ่มต้นทำธุรกิจ จะพูดอะไรก็พูดได้” แต่พ่อฉันไม่รวย ฉันไม่มีเงินถุงเงินถัง จะเริ่มต้นทำอะไรได้ เพราะแบบนี้มันดูถูกตัวเองเกินไป

คนเรามีต้นทุนชีวิตต่างกัน ผมเข้าใจ แต่คุณอาจจะมีความสามารถ มีทักษะบางอย่างที่ผมไม่มี เพราะฉะนั้นศูนย์ของเราจึงไม่เหมือนกัน ศูนย์ของแต่ละคนจึงไม่เหมือนกัน และมันไม่ได้เป็นตัวปิดโอกาสที่จะรวย หรือทำเงินของคุณแต่อย่างใดเลย

(นอก) กฎข้อที่ 1

อย่าให้คำว่า “ไม่มีเงิน”
มาเป็นข้ออ้างในการไม่เริ่มต้นทำอะไร
ถึงไม่มีเงินทุน แต่ก็ยังมีทุนความรู้
ทุนความสามารถ ทุนทักษะ ฯลฯ
ที่เป็นตัวตั้งต้น เริ่มต้นทำสิ่งต่างๆ และทำเงินได้

02

เกือบดับ แต่กลับมาได้

“ความเปรี๊ยะใจ
ในช่วงวัยรุ่นนี้แหละ
ที่ทำให้ธุรกิจผม
ล้มหน้าที่มหัศจรรย์
ซูเปอร์คาร์ที่เคย
จอดรออยู่ตรงหน้า
เล่นหายวับไปกับตา
เพราะความประมาท
ของผมเอง”

สำหรับผม ช่วงวัยรุ่นคือช่วงเวลาชีวิตที่เต็มไปด้วยแรงใจและไฟฝัน เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังกำลังและความไม่ย่อท้อ ผมโชคดีที่เริ่มต้นธุรกิจได้เร็ว คือเริ่มตั้งแต่ยังเรียนมหาวิทยาลัยไม่จบ (ก็ยังถือว่าเป็นวัยรุ่นอยู่แหละนะ) ผมจึงมีไฟและสนุกกับการทำงาน ทำธุรกิจ เป็นอย่างมาก ถึงจะเหนื่อยกาย เหนื่อยสมอง แต่พลังใจที่ล้นเหลือก็ทำให้เริ่มต้นใหม่ได้ทุกวันแบบไม่ต้องคิดมากอะไร

ทว่าช่วงวัยรุ่น มันก็ไม่ได้มีแต่ด้านบวก ความเปรี้ยวซ่าชะล่าใจ ก็เป็นส่วนผสมของชีวิตผมในช่วงเวลานี้เช่นกัน และไอ้ความเปรี้ยวใจ ในช่วงวัยรุ่นนี่แหละที่ทำให้ธุรกิจผมล้มหน้าทิ่มหัวคะมา ซูเปอร์คาร์ที่เคยจอดรออยู่ตรงหน้า แล่นหายวับไปกับตาเพราะความประมาทของผมเอง

เป็นความประมาทที่ใครได้ฟังก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า แบบนี้มัน **ตกม้าตายชัดๆ**

ผมไม่ได้ประมาท โดนคนอื่นโกงจนเจ๊ง แต่ผมประมาท คิดว่าตัวเองเก๋า คิดว่าตัวเองเก่งแล้ว ธุรกิจอยู่ตัวแล้ว ก็เลยปล่อยให้ลูกน้องทำงานกันเองแบบไม่เข้าไปดูแล โดยที่หารู้ไม่ว่าการทำแบบนั้น ผมกำลังวางยาทำลายธุรกิจตัวเอง

แรกๆ ก็เป็นความเสียหายเล็กๆ น้อยๆ ที่ผมก็ยังไม่เห็นว่า เป็นปัญหา หนักเข้า มูลค่าความเสียหายก็เพิ่มเป็นหลักแสน และเมื่อรู้ตัวอีกทีธุรกิจก็อยู่ในภาวะวิกฤต เงินทุนหมด เหลือแต่โรงเรือนบ่อปลาที่ก่อสร้างไว้

จากทุนตั้งต้น 5 ล้านบาท (ผมหุ้นกับพาร์ทเนอร์คนละ 2.5 ล้านบาท) ก่อสร้างโรงงาน โรงเรือน 2 ล้าน เงินสดสำหรับหมุนเวียนธุรกิจ 3 ล้าน หายไปกับปลาที่ตายตอนส่งออกไม่ได้มาตรฐานหมดแล้ว

แต่ตอนนั้นผมก็ยังไม่ได้อ่านอะไรมากนักหรอก ไม่มีเงินก็กลับไปหา (แหล่ง) เงิน คิดแค่ว่าเดี๋ยวกลับไปอ้อนพ่อสักหน่อย ขอยืมเงินพ่อ มาแก่มือ เดี่ยวธุรกิจก็ฟื้นคืนได้แล้ว เงินไม่กี่ล้านบาท ขนหน้าแข่งพ่อ ไม่ร่วงหรอก

เดชะบุญพ่อผมคนจริง พูดคำไหนเป็นคำนั้น พ่อตอบกลับ อย่างเปี่ยมเมตตาว่า **“เรื่องของมีง กูไม่เกี่ยว”**

เมื่อได้ยินคำนั้น พลันได้สติทันใด... ฉิบหายสิครับ

พอยื่นคำขาดว่าไม่ช่วย ส่วนตัวผมเองก็ยังเป็นวัยรุ่นกระจอกๆ ไม่ได้มีเงินถุงเงินถัง ต้องทำอย่างไรกันต่อล่ะที่นี่ จะเอาเงินจากไหน มาหมุนให้ธุรกิจยังไปต่อได้ คิดหาหนทางร้อยแปด แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ที่ผมมองเห็นคือพาร์ทเนอร์ชาวสิงคโปร์

เป็นอย่างไรก็เป็นกัน ผมตัดสินใจบอกหน้าขอยืมเงินพาร์ทเนอร์ 3 ล้านบาท!

(ตอนนั้น พาร์ทเนอร์คงคิดในใจว่าช่วยฉิบหายที่ได้ผมเป็นผู้ร่วมทุน เงินต้นก็ลงไปแล้ว 2.5 ล้าน ทำธุรกิจได้ไม่นานเท่าไร ธุรกิจก็ร่อแร่ แว่วเจ็งบ่อยๆ ไร แกมยังโดนยืมเงินเพิ่มอีก 3 ล้าน)

แล้วผมก็ได้เงิน (จากพาร์ตเนอร์) มา 3 ล้านบาท พร้อมกับคำค่า
อีก 3 คู่คอนเทนเนอร์จุไม่หมด โอโฮ... ต่าจนผมตัวหดแทบจะเหลือ
ตัวเท่ามด แต่ผมก็เถียงอะไรเขากลับไม่ได้สักคำ แก้วไม่ได้สักแอะเดียว
เพราะสิ่งที่เขาดำเนินเป็นเรื่องจริงทั้งหมด ผมทำตัวเองทั้งนั้น และยังทำ
ให้เขาต้องมาเสี่ยงล่มจมกับผมไปด้วย

พาร์ตเนอร์ผมที่เห็นว่าไหนๆ ก็ลงเรือลำเดียวกันแล้ว ไม่ให้ยืมเงิน
แล้วปล่อยให้ธุรกิจเจ๊ง เขาก็มีแต่ขาดทุนเข้าเนื้อ ก็มีแต่ต้องให้ยืม
แต่มีเงื่อนไขชำระคืนใน 3 ปี เขาประเมินให้ผมว่าต้องทำเงินคืนเขา
ปีละล้าน ซึ่งด้วยตัวธุรกิจเอง ถ้าตั้งใจทำดีๆ มันเป็นไปได้ (แบบไม่ยากด้วย)

คราวนี้ผมขอเริ่มต้นใหม่ เก็บทุกคำค่าที่พาร์ตเนอร์ตัวเอามา
ปรับปรุงตัวเองและวิธีการทำงาน ผมลงไปขลุกอยู่กับทุกขั้นตอน
การทำงาน ตั้งแต่วิธีการแพ็กปลาเพื่อส่งออก การวัดอุณหภูมิ น้ำ ปริมาณ
ออกซิเจน จำนวนปลาที่เหมาะสมต่อการแพ็ก มาตรฐานวัคซีนหรือยา
ที่ต้องฉีดให้ปลา ผมยึดตามบริษัทแม่ที่สิงคโปร์ให้มาแบบเป๊ะๆ ไม่มี
ย่อหย่อนหรือปล่อยผ่าน ผมแทบจะสิ่งที่โรงงานทั้งสี่ปิดahrt กลับบ้าน
แค่วันเดียวจนแม่ยังแอบเปรยกับพ่อว่าเราเลี้ยงลูกให้ลำบากเกินไปไหม
ไม่ได้เห็นหน้าค่าตากันเลย

รอบนี้แรงใจและไฟฝันของวัยรุ่นใช้การไม่ได้แล้วครับ แรงฮึด
มาจากความอยากแก้ไขความผิดพลาดที่ก่อ อยากรับคำสบประมาท
แต่พลังอันล้นเหลือของช่วงวัยรุ่นนี่แหละครับที่ทำให้ผมฝ่าฟันวิกฤต
ครั้งนั้นมาได้ เพราะถ้าตอนนี้ให้ผมกลับไปทำอย่างนั้นอีก ให้ไปขลุก
ในโรงงานทั้งสี่ปิดahrt กินนอนคุมมาตรฐานทุกขั้นตอนแบบหามรุ่งหามค่ำ

บอกตามตรงครับว่าไม่ไหวแล้ว มีหวังได้ห้ามผมเข้าโรงพยาบาลก่อน
สังขารผมไม่สู้เหมือนตอนยังเป็นวัยรุ่นแล้ว

แน่นอนครับว่าครั้งนี้ผมทำสำเร็จ ธุรกิจฟื้นคืนกลับมาได้ และ
เป็นการกลับมาอย่างสมเกียรติ ฟื้นคืนอย่างมั่นคงด้วย เพราะผม
“เรียน-รู้-แล้ว” และที่ผมภูมิใจกับตัวเองมากไปกว่านั้น คือผม
สามารถคืนเงินให้พาร์ตเนอร์ 3 ล้านบาท ได้ภายในเวลาเพียง 6 เดือน!

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ก็กว่า 20 ปีแล้ว ปัจจุบันธุรกิจส่งออก
ปลาสดขงผมครองอันดับ 1 ของประเทศไทย มีรอบจัดส่งวันละ
7 ตู้คอนเทนเนอร์ ทุกวัน ยอดขายต่อปีก็ราวๆ 200 ล้านบาท

เกือบจะดับแต่ก็กลับมาได้... เมื่อผมเรียนรู้จากความผิดพลาด
และเอาจริง!

(นอก) กฎข้อที่ 2

ทำธุรกิจ อย่าประมาทหรือชะล่าใจคิดว่าตัวเองเก่ง
และเมื่อใดที่เกิดความผิดพลาดขึ้น
ต้องรู้จักยอมรับความผิดพลาด
แก้ไข ปรับปรุงตัว ไม่ใช่เอาแต่แก้ตัว

03

จะรวยได้
ต้อง...

“คนมักพูดว่าผมโชคดี
หยิบจับอะไรก็เป็นเงินเป็นทอง

ผมแค่พูดอันที่ประสบความสำเร็จ
แล้วก็พูดให้เสียงดังหน่อย
อันที่เจ๊งก็ไม่ต้องไปพูดถึง”

สมัยก่อน ทำงานหาเงินอย่างเดียว แล้วแบ่งเงินบางส่วนไปเก็บออมกับธนาคารเพื่อรอกินดอกเบี้ยยก็รวยได้ไม่ยาก แต่สำหรับยุคนี้ทั้งทำงานหาเงิน ทั้งแบ่งเงินไปออมกับธนาคาร ไม่ต้องหวังไปถึงรวยหรอกครับ เอาให้พอประทังชีพหรือชนะเงินเพื่อยังเป็นเรื่องยากเลย

เพราะเดี๋ยวนีเงินฝากธนาคาร เอาแบบที่คนธรรมดาทั่วไปมักออมกันอย่างประเภทบัญชีออมทรัพย์ ปีหนึ่งๆ ดอกเบี้ยยังไม่ถึง 0.50% เลยด้วยซ้ำ ส่วนฝากประจำแบบมีระยะเวลา อย่างมากก็อยู่แค่ราวๆ 2% ในขณะที่สมัยที่พ่อแม่ยังเด็ก ดอกเบี้ยเงินฝากสูงถึง 10% ผลตอบแทนดีพอๆ กับหุ้นตัวจืดของยุคนี้ แถมยังไม่ต้องแบกรับความเสี่ยงให้ตื่นเต้นด้วย

คนยุคนี้ถ้าอยากรวย อยากรวยมีเงิน การทำงานหาเงินช่องทางเดียวกับเก็บออมฝากเงินในธนาคาร ไม่สามารถตอบโจทย์ได้แล้วครับ ถ้าอยากรวยก็ต้องเหนื่อยหน่อย **ต้องหาช่องทางทำเงินเพิ่ม**
บวกกับต้องรู้จักลงทุน

ดีที่ผมรู้ตัวเร็วว่าผมอยากรวย ผมอยากเป็นคนรวยมาตั้งแต่เด็ก ใ้ความอยากรวยไม่ได้เกิดจากที่บ้านขัดสนจนผมขาด หรือเห็นตัวอย่างจากพ่อแม่ที่ใช้เงินสะพัดนะครับ เพราะอย่างที่เคยเล่าไป พ่อแม่ของผมใช้ชีวิตสมถะกว่ารายรับของท่านมาก

แต่ที่ผมอยากรวย มาจากการดูภาพยนตร์ต่างประเทศที่ตัวละครรวยๆ ใช้จ่ายเงินแบบไม่ต้องคิดเยอะ มีรถสวยๆ จอดเรียงกันหรา ผมอยากมีแบบนั้นบ้าง หนทางเดียวที่จะมีได้ก็คือต้องรวย ผมก็เลยอยากรวย เหตุผลง่าย ๆ ไม่ซับซ้อนดีใช่ไหมครับ

แต่แค่อยากรวย ไม่ได้ทำให้คนรวย ทุกคนก็ทราบกันดีใช่ไหม
ไม่อย่างนั้นคนรวยคงล้มโลกไปแล้ว

สำหรับผม จะรวยได้ คือต้องทำงาน หาเงิน (หลายช่องทาง) + ลงทุน กำควบคู่กันไป

อย่างผมเอง นอกจากธุรกิจส่งออกปลาสดสยามแล้ว ผมก็ยังมี
ธุรกิจที่ไปร่วมลงทุนกับเพื่อนบ้างอะไรบ้าง ที่ผ่านมาก็ลงทุนทำธุรกิจ
หลายอย่าง

ทั้งทำเหมืองขุดเหรียญบิตคอยน์ (ก่อนที่เขาจะฮิตถึ้อกัน) แต่
ผมไม่ค่อยเข้าใจสินทรัพย์ประเภทนี้เท่าไร ตอนนั้นผมทำกับเพื่อน ลงทุน
ขุดเหรียญแล้วปล่อยขาย รายได้เดือนหนึ่งมีเป็นหลักล้านนะครับ
หักค่าไฟ ค่าใช้จ่ายรายเดือนหลักแสน ก็ยังเหลือกำไรอีกเยอะ ทำได้สักพัก
คนเริ่มขุดเหรียญกันมากขึ้น ก็เป็นธรรมดาตามกลไกตลาด ผมก็ขุดได้
น้อยลง พอกำไรที่ได้จากการขุดเหรียญขายลดลงจนดูจะไม่คุ้ม
ค่าใช้จ่ายที่ต้องจ่ายในแต่ละเดือน ผมก็เลิกทำต่อ

ตอนนั้นขุดเหรียญได้มาเท่าไรก็ปล่อยขายออกหมด ไม่ได้ถือเก็บ
ไว้เก็งกำไรเองเลย มาคิดดูเล่นๆ ถ้าตอนนั้นผมเลือกเก็บเหรียญไว้
ไม่ปล่อยขายทั้งหมด และยังถือครองไว้ ผมอาจจะจะมีเงินมากกว่านี้
อีกหลายล้านก็ได้นะ (ฮา)

ทั้งลงทุนทำร้านอาหารกับเพื่อน (ผมเป็นคนชอบกิน แต่ผมทำอาหารไม่เป็น ตอนนั้นก็เลยร่วมลงทุนกับเพื่อนที่เป็นเชฟ ผมลงเงินเขาลงแรง) และจีปาดะรายทางตามแต่ช่วงเวลานั้นๆ ผมจะเห็นว่าอะไรพอทำเงินได้

แต่ก็เชื่อว่าทุกอย่างจะได้กำไรทั้งหมด มันก็มีอันที่ทำเงินบ้าง ไม่ทำเงินบ้าง เจ็งก็เยอะแต่ผมไม่ค่อยพูดเพราะผมอายุคนอื่นเขา (ฮา) ผมก็เลือกพูดแต่อันที่ผมประสบความสำเร็จ แล้วก็พูดให้ดังหน่อย คนก็จะคิดว่าผมโชคดีจังเลย ทำอะไรก็ประสบความสำเร็จ หยิบจับอะไรก็เป็นเงินเป็นทอง (ฮา)

นอกจากทำธุรกิจ ผมยังมีรายได้จากเงินปันผลจากการลงทุน ในหุ้นที่ทยอยสะสมมาเรื่อยๆ และตอนนี้ก็มีสำนักงานกฎหมายที่ได้รับสืบทอดต่อจากพ่ออีกทาง

เพราะฉะนั้น ถ้าอยากรวย ก็ต้องหาวิธีทำให้ตัวเองรวย (อย่างถูกวิธี) ด้วยครับ เราถึงจะรวย

อ้อ... แต่การทำงานที่ว่า ก็ไม่ใช่ทำแบบงๆ ทำไม่ลืมหูลืมตา เน้นใช้แรงกายไม่เน้นใช้สมองนะครับ เพราะส่วนตัวแล้วผมไม่เชื่อในการทำงานหนักแล้วจะทำให้คนรวย

ผมเชื่อในการทำงานถูกที่ ถูกเวลา ถ้าสิ่งที่กำลังทำอยู่ มันไม่ทำเงิน มันดูไม่มีอนาคต ก็ต้องรู้จักปรับเปลี่ยน มองหาช่องทางลู่ทางอื่นๆ ที่สามารถไปได้ต่อ

ส่วนการลงทุนที่ว่า ก็ต้องเลือกการลงทุนที่คิดว่าเหมาะกับตัวเอง เพราะแต่ละคนก็มีเป้าหมายทางการเงินที่แตกต่างกัน รับความเสี่ยงได้ไม่เท่ากัน ที่สำคัญที่สุดคือต้องมีความรู้ในสิ่งนั้นๆ ต้องศึกษา ก่อนจะกระโจนลงไปนะครับ (แล้วต้องศึกษาให้เข้าใจด้วยนะ ไม่ใช่รู้แคผิวๆ)

และอย่าลงทุนเพราะคำชวนของคนอื่น หรือเพราะเห็นเขาลงทุน แล้วรวยก็เลยเฮตามกันไป ผมบอกได้เลยครับว่ามีแต่เจ๊งกับเจ๊ง ที่พูดอย่างนี้ได้ เพราะผมก็เจ๊งจากการลงทุนตามคำชวนมาไม่น้อย เจ๊ง เพราะไม่เข้าใจก็เยอะ ยังไม่นับว่าเจ๊งเพราะโลกก็มีอีกนะ เรียกได้ว่า เจ็บมาไม่น้อย กว่าจจะรวยได้ไม่ได้ง่ายและไม่ได้ราบรื่นเหมือนที่หลายๆ คน คิดหรือครับ

ยุคนี้ ผมว่ามีช่องทางทำเงินมากมายและหลากหลายกว่ายุคที่ผม ยังเป็นวัยรุ่น ซึ่งจะว่าง่ายก็ง่าย จะว่ายยากก็ยาก ที่ว่าง่ายเพราะเทคโนโลยี ช่วยเอื้อ และที่ว่ายากก็เพราะผู้คนเข้าถึงได้มาก เข้าไปแข่งขันกันมาก ถือเป็น Red Ocean ที่ดุเดือดไม่น้อย แต่ผมก็ยังคิดว่าคนยุคนี้ค่อนข้าง โชคดีกว่ายุคผมมาก ทั้งรู้ตัวเร็วว่าอยากรวย และทั้งมีโอกาสหาเงิน ทำเงินได้มากกว่ายุคที่ผมยังเด็กหรือเป็นวัยรุ่น

เทคโนโลยีและโซเซียลมีเดียต่างๆ ทำให้เข้าถึงส่วนต่างๆ เข้าถึง กลุ่มคนที่หลากหลายได้ง่ายและสะดวกขึ้น เด็กยุคนี้บางคนแค่ไลฟ์สด หรือรีวีวของก็สร้างรายได้ได้แล้ว หลายคนทำเงินได้เดือนหนึ่งๆ เป็นหลัก ล้านเลยนะครับ ซึ่งถือว่าเจ๊งมากๆ บางคนมีเงินหลักร้อยล้านได้เร็ว ตั้งแต่อายุน้อยกว่าที่ผมหาเงินได้ร้อยล้านอีกครั้ง

คนรุ่นผม ช่องทางทำเงินไม่ได้หิวหาเหมือนยุคนี้ ส่วนใหญ่
ต้องใช้หยาดเหงื่อแรงกายแลกมา แถมยังไม่สนุกอีกด้วย (หาที่สนุกได้ยาก
เหลือเกิน) แต่ก็อย่างว่าแหละครับ แต่ละคน แต่ละช่วงเวลา แต่ละ
ช่องทางทำมาหากิน ก็มีข้อดี-ข้อด้อยของมัน สำคัญที่ว่าเราเอาตัวเอง
เข้าไปเรียนรู้และทำเงินจากมันได้หรือเปล่า แค่นั้นเอง

(นอก) กฎข้อที่ 3

หาเงิน (หลายช่องทาง)

+ ลงทุน (อย่างมีความรู้ความเข้าใจ)

= รวย

04

ออปชัน เสรีเมรวย

“ผมมีออปชันเสรีเมรวย
ครบทั้งสองอย่าง
ซึ่งได้มาจากการหล่อหลอม
ของพ่อแม่ และจาก
ประสบการณ์
ชีวิตส่วนตัว”

รวยแล้วอย่างไรต่อ

หลังจากมีเงินแล้ว ต้องทำอะไรต่อ

หลายคนก็คงตอบว่า รวยแล้วก็ต้องใช้เงินสิ งามได้!

ที่ถามไม่ใช่ว่ากวนกันนะครับ แต่เชื่อไหมครับว่ามีหลายคนทีพอรวย แล้วกลับรวยได้แป๊บเดียว รวยแล้วไปต่อไม่เป็น รวยแล้วเสียศูนย์ รวยแล้วรักษาความรวยไว้ไม่ได้ สุดท้ายกลายเป็นแค่คน (เคย) รวย และมีหลายคนเลยครับที่กลับไปจนยิ่งกว่าเดิม

อย่าคิดว่าสิ่งที่ผมพูดเป็นเรื่องตลกเขี้ยว นะครับ เพราะมีคนจำนวนไม่น้อยทีเดียวที่เป็นเช่นนั้น

ผมเคยอ่านเจอเคสหนึ่งเป็นชาวต่างชาติคนธรรมดาหาเช้ากินค่ำ ถูกรางวัล (Lotto) มูลค่าหลายร้อยล้านเหรียญ แต่เขาใช้เงินหมดภายในเวลาเพียงแค่ 8 เดือน เท่านั้น แถมยังมีหนี้ที่ก่อเพิ่มอีก 2 ล้านเหรียญด้วย

ส่วนอีกเคสเป็นเคสต่างชาติเหมือนกัน แต่เคสนี้เป็นคนรวย มีธุรกิจส่วนตัว และได้รับมรดกตกทอดมูลค่ากว่าพันล้านเหรียญอีกด้วย ด้วยความเต็มอิมกับการทำงานเลยขายบริษัท กะว่าเงินที่มีอยู่และได้มามีเหลือเพื่อเหลือใช้จนลาโลกก็ยังไม่หมด ทว่าหลังจากขายบริษัทแล้วดันเกิดเหงา ไม่มีอะไรทำ ขับรถผ่านกาสิโนทุกวันเลยคิดว่าจะเข้าไปเล่น แก่เปื้อนแก่เซ็ง

ทว่าเคสนี้ดันรู้ไม่ทันคนในกาสิโน เขาสืบประวัติลูกค้า พอรู้ว่าลูกค้าคนนี้มีเงินพันล้านก็ต้อนรับขับสู้อย่างดี ให้ตัวเครื่องบินไปเล่นที่สาขาใหญ่ ไปๆ มาๆ ก็หมดตัวสิครับ แม้เคสนี้จะทำการฟ้องร้องกาสิโน

ได้เงินกลับคืนมาบางส่วน ไม่ถึงกับกลายเป็นบุคคลล้มละลายเหมือนเคสแรก แต่ก็ถือว่าเสียหายไปเยอะ เยอะแบบไม่ใช่เรื่อง

ทั้งสองเคสที่ผมยกมาเล่าให้ฟัง คนที่มีเงินแล้วเกิดปัญหา (รวมถึงคนที่มีปัญหาทางการเงิน) เป็นเพราะ**ไม่มีภูมิคุ้มกัน** และ**ขาดวินัยทางการเงิน**

แล้วถ้าภูมิคุ้มกันทางการเงิน และวินัยทางการเงินที่ว่า มันคืออะไรกัน

ภูมิคุ้มกันทางการเงิน ผมขออธิบายแบบง่ายๆ คร่าวๆ ให้พอเห็นภาพนะครับ ภูมิคุ้มกันทางการเงินทำหน้าที่คล้ายๆ กับภูมิคุ้มกันของร่างกายที่เอาไว้อต่อสู้กับเชื้อโรคที่ทำให้ร่างกายอ่อนแอ แต่อันนี้คือป้องกันเงินในกระเป๋า ในบัญชีของเราให้ยังแข็งแรง ไม่หล่นหายไป ตามรายทางง่ายๆ เช่น การรู้ถึงคุณค่าของเงิน รู้ถึงความสำคัญของเงิน รู้และเข้าใจความแตกต่างระหว่างหนี้ดีกับหนี้เสีย และรู้ว่าต้องทำอะไร เพื่อไม่ให้เกิดหนี้เสียหรือเข้าไปอยู่ในวงจรอุบาทว์ของการเกิดหนี้

นอกจากนี้ยังรวมถึงพฤติกรรมใจอ่อนอ่อนใจ ให้คนยืมเงินไปทั่ว แจกจ่ายเงินไปเรื่อย ไม่ก็หน้าใหญ่ใจโต ใช้เงินเกินตัว เสียเงินไม่ว่า แต่เสียหน้าไม่ได้ อะไรทำนองนี้ พอจะเห็นภาพกันแล้วใช่ไหมครับ

ภูมิคุ้มกันทางการเงินที่ว่านี้ ถ้าเรามี มันก็ช่วยรักษาเงินให้เรา คงความรวยได้ประมาณหนึ่งแล้วครับ แต่ถ้าเรายังไม่มี เราสามารถฉีดวัคซีนเสริมได้ครับ (ประหนึ่งวัคซีนที่ผมฉีดปลาให้แข็งแรง ทำให้ขายปลาได้ราคา อย่างไรอย่างนั้น - ฮา)

แต่สิ่งที่สำคัญไปกว่านั้นและที่ขาดไม่ได้คือ **วินัยทางการเงิน** ซึ่งอันนี้ต้องหล่อหลอมกันมาตั้งแต่เด็ก โดยครอบครัวต้องเป็นคนช่วยหล่อหลอมและสอนสั่ง เพราะในโรงเรียนไม่มีสอน (ซึ่งเป็นอะไรที่แย่มาก ในความคิดของผม) ผมยอมรับตรงๆ ว่า วินัยทางการเงินเป็นเรื่องที่สอนกันได้ยาก แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะสอนกันไม่ได้ ถ้าคนคนนั้นมีความตั้งใจและมุ่งมั่น มันก็ทำได้เสมอครับ

วินัยทางการเงิน ก็มีบางส่วนที่ทับซ้อนเป็น Intersect กับภูมิคุ้มกันทางการเงิน อย่างการรู้คุณค่าของเงิน พ่อของผมสอนผมตั้งแต่เด็กอย่างเข้มข้น อย่างที่เคยเล่าไปก่อนหน้านี้ว่าถ้าผมอยากได้ของอะไรสักชิ้น อย่ายกขอพ่อแม่ไม่เคยได้หรอกครับ ต้องทำงานหาเงินตัวเอง – ถ้าอยากได้ของก็ต้องหาเงินซื้อเอง ถ้าอยากได้เงิน ก็ต้องหาเงินเอง – สิ่งที่พ่อบอกกับผมเสมอคือ **เงินเป็นของกู ไม่เกี่ยวกับมึง สิ่งก่กูให้ได้ คือความรู้ และประสบการณ์** ถ้ามึงอยากได้เงิน มึงต้องหาเงินด้วยตัวเอง

แต่ถึงพ่อจะพูดเช่นนั้น พ่อก็ช่วยซัพพอร์ตผมทุกทาง ทั้งให้โอกาสผมได้ลงไปเรียนรู้จากการทำงานจริง ให้ไปเจอของจริง หลายครั้งพ่อยังช่วยสมทบเติมเงินให้เพิ่มอีกด้วย แต่ก่อนหน้านี้เขาไม่บอกผมหรอกนะว่าจะให้เขาคงกลัวผมหลง กลัวผมได้ใจ

อย่างตอนเด็กๆ ปิดเทอมมีเวลาว่าง พ่อไม่อยากให้ผมอยู่บ้านเฉยๆ ก็เลยหาสิ่งจูงใจให้ผมออกไปทำงานพิเศษ หาประสบการณ์ หาเงินใช้เอง โดยเงินที่ได้จากการทำงานพิเศษ พ่อจะสมทบทุนเพิ่มเติมให้อีก 1 เท่า ผมที่หัวการค้าตั้งแต่เด็กก็ตาไววาลีครับ ทำงานเท่าเติมแต่ได้เงิน 2 เท่า ออกไปทำงานพิเศษดีกว่าอยู่บ้านเฉยๆ ก็ไปสิครับจะรออะไร

ตอนนั้นผมทำงานพิเศษได้ชั่วโมงละ 23 บาท ทำวันละ 8 ชั่วโมง ส่วนของผมเองที่ยังไม่รวมเงินสมทบจากพ่อ วันหนึ่งได้เงินเกือบ 200 บาท วันแรกๆ ที่ไปทำงาน ผมได้เงินมาก็เอาไปซื้อไก่ทอดผู้พันกินอย่างเอร็ดอร่อย

กลับมาคุยกับพ่อ พ่อก็ถามว่าไปทำงาน ผมกินอะไร ผมเล่าให้ฟัง แล้วพ่อก็บอกว่า กินแบบนี้จะเหลือเงินกี่บาท ทำงานได้เงินไม่พอใช้หรือ ก็นำไปกินที่ศูนย์อาหารของพนักงานแทน งานละ 15-20 บาท ผมก็ทำตาม ที่พ่อบอก ถึงมีเงินเหลือเก็บจากการทำงานพิเศษ

ไม่ใช่แค่เรื่องอาหารการกิน เรื่องการเดินทางไปทำงาน ด้วยความที่ ทำงานพิเศษไกลจากที่บ้านมาก ถ้านั่งแท็กซี่ไป-กลับก็ไม่ต้องสืบ เงินไม่พอแน่นอน ตอนนั้นต้องเดินทางด้วยรถสาธารณะ 2 ต่อ จะนั่งรถเมล์ปรับอากาศ (ปอ.) ยังเสียดายเงินเลย ผมก็เลือกที่จะนั่งรถเมล์ร้อนไป ขึ้นไปที่หลังยาว ไม่ต้องกลัวเลยป้ายเพราะว่าระยะทางมันไกลมาก

พ่อผมสอนให้ผมรู้ซึ่งถึงคุณค่าของเงิน และสอนให้รู้ตั้งแต่เด็กว่า กว่าจะหาเงินมาได้แต่ละบาทเหนื่อยยากแค่ไหน ได้มาแล้วควรใช้จ่ายอย่างไร เพื่อให้ยังมีเงินเหลือ มีเงินซื้อของที่อยากได้ เป็นอย่างไรครับ พ่อผมสอน เรื่องการเงินได้อย่างแนบเนียนสุดๆ ไปเลยใช่ไหมครับ

ผมจึงกล้าพูดได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่าผมโชคดี (อีกแล้ว) เพราะผม มีอุปนิสัยริบรวยครบทั้งสองอย่าง ซึ่งได้มาจากการหล่อหลอมของพ่อแม่ และจากประสบการณ์ชีวิตส่วนตัว

ฐานผมแน่นเพราะครอบครัวผมสอนให้ผมรู้จักคุณค่าของเงิน ตั้งแต่เด็ก พ่อกับแม่ผมหล่อหลอมให้ผมมีวินัยทางการเงินตั้งแต่เล็กแต่น้อย

ประสบการณ์ทั้งทางตรงและอ้อมของผมสอนให้ผมรู้ถึงผลเสียของอบายมุข การพนัน

อ้อ... ส่วนความหน้าบางไม่กล้าปฏิเสธคนเวลาขอยืมเงิน ผมเพิ่งได้ภูมิคุ้มกันมาตอนโตจนเกือบจะแก่แล้ว หลังจากที่ให้คนนั้นคนนี้ ยืมเงินไปแล้วไม่ได้คืน บ่อยครั้งเข้าร่วมไปรวมมาต้องมีเกือบ 20 ล้านบาท หลังจากนั้นจิตใจผมก็สร้างภูมิคุ้มกันได้เองครับ (วัคซีนเข็มนี้แพงกว่า – ฮา) แต่อย่าให้ต้องเจ็บแบบผมเลย เอาผมเป็นเคสตัวอย่างเสริมภูมิให้ตัวคุณเองก็ได้

เพราะฉะนั้นแล้ว อย่าลืมนะครับว่าถ้ารวยแล้ว ต้องมีอุปซันเสริมรวยเพื่อรักษาความรวยให้คงอยู่ด้วย

เพราะการหาเงินที่ว่ายากแล้ว การจะรักษาเงินนั้นให้คงอยู่ยากยิ่งกว่า

ส่วนการจะทำให้เงินเติบโต เดี่ยวค่อยว่ากันต่อไปในบทถัดๆ ไปครับ

(นอก) กฎข้อที่ 4

การหาเงินที่ว่ายาก ยังไม่ยากเท่าการจะรักษาเงินนั้นให้คงอยู่ แต่ทั้งหมดจะกลายเป็นเรื่องง่ายเมื่อมีภูมิคุ้มกันและวินัยทางการเงิน

05

จัดสรรเงิน (เหลือ) ก็น (เหลือ) ใช้

“การจัดสรรปันส่วนเงิน
จะทำให้คุณมีเงิน
(เหลือ) ก็น (เหลือ) ใช้”

ยังคงอยู่ที่เรื่องของวินัยทางการเงินกันต่อ นะครับ เพราะสำหรับผมแล้ว **“วินัย”** คือรากฐานสำคัญของการประสบความสำเร็จในชีวิต ยิ่งเมื่อรวมกับ **“วินัยทางการเงิน”** ชีวิตที่เหลือก็ไปต่ออย่างสุดๆ แล้วครับ ตัดปัญหามาปวดหัวไปได้อีกร้อยแปด มีสมองมีใจ มีเวลาไปทำอย่างอื่นที่เป็นความสุขของชีวิต

จากประสบการณ์ตรงในชีวิตกว่า 40 ปีของผม **“การมีเงิน”** ช่วยแก้ปัญหาได้เกือบทุกอย่างในชีวิตแล้วครับ โดยเฉพาะปัญหาที่เป็นรูปธรรมจับต้องได้ ถ้ามันแก้ไม่ได้ แสดงว่าเงินเรายังไม่มากพอ!

ส่วนปัญหาที่ผมเห็นว่าเงินช่วยไม่ได้ ก็เห็นจะเป็นเรื่องนามธรรมอย่างความสัมพันธ์และจิตวิญญาณนี่แหละครับ อ้อ... อย่าเพิ่งค้านว่ามีเงินแล้วเดี๋ยวความรักก็ตามมา ดูดีๆ ด้วยครับว่าเขารักที่ตัวเรา นิสัยเรา สันดานเรา หรือรักที่เงินเรา รถเรา ทรัพย์สินเรา ตอบแบบไม่โลกสวยไม่หลอกตัวเองกันนะครับ (ฮา)

วินัยทางการเงินที่ผมให้ความสำคัญเป็นลำดับต้นๆ ที่แนะนำว่าทุกคนควรมี ควรทำให้ได้ คือการ **จัดสรรปันส่วนเงิน** ต้องรู้ว่าตัวเองมีรายรับเท่าไร รายจ่ายเท่าไร และต้องจ่ายไปกับอะไรบ้าง ซึ่งผมแนะนำให้ทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย เพราะจะทำให้เห็นตัวเลขที่ชัดเจนยิ่งขึ้น เห็นว่าเราฟุ่มเฟือยไปกับอะไร จะได้สามารถลงทอนตรงนั้น หรือถ้าลดไม่ไหวแล้วก็จะได้หารายรับเพิ่ม

นอกจากนี้เงินที่ได้มา แบ่งไป**ออม** (นิดหน่อย) เพื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน จำเป็นต้องใช้เงิน ไม่ต้องมากหรอกครับ เพราะอย่างที่ผมเคยพูดไปว่า ดอกเบี้ยเงินฝากตอนนี้ ออมอย่างไรก็ไม่มีทางรวย และ**ต้อง**แบ่งไป**ลงทุน** (มากหน่อย) เพื่อต่อยอดเงินที่มีอยู่ให้เติบโต ถ้าคุณเลือกลงทุนดีๆ ลงทุนให้ถูกที่ จะช่วยผ่อนแรงคุณไปได้เยอะเลยทีเดียว

อย่างตัวผมเอง ภาพที่คนอื่นมองมาคือผมใช้เงินโอเวอร์มาก รถซูเปอร์คาร์ ปลาทัวละล้าน เรือยachtลำละ 250 ล้าน ไม่รวมค่าประกัน ค่าบำรุงรักษารายปี ค่าที่จอดเรือ อีกปีละหลายล้าน ที่ผมใช้เงินแบบนี้ได้ ไม่ใช่เพราะมีเงินหมื่นล้านอย่างเดียว (ไม่ต้องแอบต่อในใจว่าต้องงัดด้วยนะครับ เพราะผมไม่ใช่คนโง่ - ฮา) เพราะถึงมีเงินหมื่นล้านก็หมดได้ครับ ถ้าใช้ไม่บันยะบันยัง ใช้แบบไม่คิดไม่จัดสรรให้ดี

แต่ผมจัดสรรปันส่วนเงินไว้หมดแล้ว เงินออม เงินลงทุน เงินดูแลครอบครัว ค่าเทอมลูกจนเรียนจบ เงินออมให้ลูกตั้งตัวในอนาคต เงินประกัน ความปลอดภัยต่างๆ จิปาถะ สิ่งเหล่านี้ต้องมาก่อนครับ ส่วนต่อจากนั้น บอกเลยครับว่าเงินที่คุณเห็นว่าผมเอามาใช้จ่ายซื้อความบันเทิงส่วนตัว เติมความสุขให้ตัวเอง มาจากเงินปันผลจากการซื้อหุ้นครับ **ผมไม่เคยเอาเงินต้นมาทะเลงละลาย**

ก่อนที่ผมจะซื้ออะไรสักอย่าง ผมต้องดูก่อนแล้วว่าผมมีเงินปันผลเท่าไร ใช้ได้แค่ไหน ก็มีบ้างแหละครับที่ใช้เพลิน จะมาได้สติก็ตอนที่เห็นเงินมันลดลงเรื่อยๆ มันน้อยลง ใจผมก็เริ่มหาย จริงอยู่ที่เงินมันไม่หมดหรอก แต่พอคิดว่าถ้าเอาเงินที่ได้จากปันผลไปลงทุนต่อ ไม่เอาไปซื้อของ ผมจะ

ได้เงินกลับมาเท่าไร คิดอย่างนี้แล้วก็ผมหยุดการซื้อไปได้เองครับ (ฮา)
ผมเป็นพวกรักเงินครับ เมื่อเรารัก เราก็คงต้องถนอม ดูแลให้อยู่กับเรา

ส่วนเรื่องการซื้อของที่ชอบเพื่อความบันเทิงนั้น หลายๆ คนก็มองว่า
แพงเกินเบอร์ไปเยอะ ผมว่าต่างคนต่างมุมมอง ต่างคนต่างไลฟ์สไตล์
ตราบดีที่ไลฟ์สไตล์ของเราไม่เกินฐานะ เหมาะสมกับรายได้ของเรา ไม่ทำให้
ใครเดือดร้อน ผมว่ามันก็โอเค ไม่ได้ผิดอะไรนะ

แต่ถ้าไลฟ์สไตล์เราต้องไปกู้หนี้ยืมสินมา เพื่อให้มี เพื่อให้ได้กิน
ได้เที่ยวอย่างคนอื่นเขา ได้อวดกับใครเขา ผมว่าอันนี้เป็นปัญหาละ ไร้สาระ
มาก เพราะชีวิตจริงไม่มีใครมาสนใจ ใส่ใจให้ค่าอะไรคุณหรอก ยิ่งถ้าเขารู้
ว่าคุณมีไม่จริงด้วยนะ โอ้โฮ... บันเทิง เขารอช้าคุณละ ผมบอกได้เลยว่า
ทุกคนสนใจแต่เรื่องของตัวเองทั้งนั้นแหละ เรื่องคนอื่นที่จะสนก็มีแต่เรื่อง
ดราม่า (Drama) ถ้าคุณไม่มีเงิน คุณก็ค่อยๆ เก็บเงิน ลงทุนให้มีเพิ่มขึ้นก่อน
แล้วพอมีเงินมากขึ้นค่อยปรับไลฟ์สไตล์ ถึงตอนนั้นคุณจะมีสุขมากกว่า
ตอนที่ไม่มีแล้วอวดอีกครับ

จริงอยู่ที่ผมใช้เงินเยอะกับ “บางสิ่ง” แต่ไม่ใช่กับ “ทุกสิ่ง” นะครับ
ซึ่งไอ้บางสิ่งที่ผมใช้เงินน้อยมาก คุณได้ยินแล้วก็ยังไม่เชื่อ อย่างเรื่อง
ส่วนตัวเสื้อผ้าหน้าทรงผม เวลาตัดผม ผมตัดร้านเล็กๆ แบบบาร์เบอร์ทั่วไป
ตัดครั้งละไม่ถึงร้อยบาท เสื้อยืดกางเกงขาสั้น ผมสั่งออนไลน์ราคา
ตัวละไม่กี่ร้อยบาท ข้าวปลาอาหารก็กินง่ายๆ สตรีทฟู้ดริมทางก็กินได้
ไม่ต้องมิชลิน อาหารเหลา โอมากาเสะ

ไม่ได้จะบอกว่าผมมีเงินหมื่นล้านยังไม่เอาเงินไปกินโอมากาสะ
เลยนะ แต่แค่จะบอกว่า ความสุขและไลฟ์สไตล์ของแต่ละคนต่างกัน
ผมก็ไม่ได้ใช้เงินเยอะกับทุกสิ่งในชีวิตเสมอไป

ความบันเทิงราคาแรงที่ดูว่าแพงในสายตาคนอื่นๆ สำหรับผม
การมองดูปลาตัวละล้านว่ายไปมาในบ่อแล้วสุขใจ สบายใจ แล้วผมคิดงาน
คิดธุรกิจทำเงินต่อได้อีกมูลค่าหลายล้าน หลายสิบล้าน ผมว่าคุ้มจะตาย
แล้วปลานี้ ไข่ว่ามองครั้งเดียวแล้วมันจะสุ่ซิดขึ้นสวรรค์ ผมมองมันได้เรื่อยๆ
ทำเงินจากการมองปลาได้นับครั้งไม่ถ้วนเลยนะครับ พุดเป็นเล่นไป

(นอก) กฎข้อที่ 5

จัดสรรปันส่วนเงินให้ดี พอเหลือกินเหลือใช้
ก็เอาไปเอนจอยกับชีวิตได้แบบไม่เดือดร้อนใคร
(ส่วนจะไปหนักหิวกบาลใคร ก็ปล่อยให้เป็น
เรื่องของคนคนนั้น ไม่เกี่ยวกับเรา)